

DVA- Död Vid Ankomsten ?

av Erland Svensson

Jag är 65 år och pensionerad men timanställd på min gamla vårdcentral i Fjällbacka, där jag förutom vanligt arbete handleder ST-läkare och handleder läkarstudenter under konsultationskursen termin 5 och så har jag en del uppdrag för SFAM med mitt-i-ST och specialistexamen.

Jag kände naturligtvis till vad som ägt rum på detta sjukhus. Det var vaktmästaren som gjorde upptäckten. Därinne i kylrummet nere i källaren låg hon, den dödförklarade. Man hade observerat inte bara ett utan flera andetag. Hon forslades i ilfart till uppvakningen och fick där liv igen till synes utan skador.

Javisst kände jag till detta, det stod i varenda tidning. Hela Sverige visste.

Nu stod jag där i akutrummet. Stora larmet. Rapport: Ung kvinna, drunkning vid badplats, HLR. Ambulans med narkosköterska på väg in. Drunkningar handläggs av medicinjouren. Denna dag var det jag, AT-läkare, 28 år.

Så kom de, in till akutrummet. Intubation, syrgas, ventilation, kompression, dropp. De hade försökt gott och väl en timme.

Nej, inga livstecken trots intensiv insats. Hon var precis 20 år fyllda. Stora ljusstela pupiller. Inga pulsar. Det fanns inte en chans. Någon måste besluta om att avbryta, Vem? Den unge medicinläkaren förstås. Jag? Jag som aldrig behandlat drunkning tidigare, det var jag som skulle säga det - vi avbryter. Men hon var så ung. 20 år - och avbryta?

Avbryt!

Någon hade kopplat hjärtelektroder, till vilken nytta? Hon var ju död. Det skulle väl bli ett rakt streck som vanligt. Men vad nu? Bläckstråleskrivaren formade normala komplex, helt regelbundna kammarkomplex. Ett helt normalt EKG. Lång remsa, ingen förstod. Ja allra minst jag som skulle förstå, jag som sa avbryt. Men det fanns ju inget liv, ingen andning, inga pulsar, inga hjärtljud, stela pupiller, iskall vitblek hud. EKG-apparaten stängdes av, det måste vara något fel på apparaten eller i registreringen. Så på med apparaten igen - samma normala komplex. Nu var det jag som stängde av.

Jag hörde någon säga: ”vad visade tempen? ”*Rektaltemperaturen skall alltid tas vid drunkning och nedkylning!*” - Ja det hade jag inte tänkt på. Slår i akutkompendiet. Ja där nere står det.. ”...*skall alltid göras vid drunkningstillbud...*”

Ingen annan hade tänkt på detta. Jag hade inte tänkt på det Men hon var ju död.

-Nej, inte störa bakjouren, varför det? Hon var ju död. En sista gång på med apparaten:

regelbundna komplex, så otroligt normala.

Jag såg rubrikerna: *Ny skandal. AT-läkare dödförklarade levande kvinna.*

Man täckte över med lakan. Hon kördes till annat rum. Elektroder med EKG-apparat följde med. Jag följde med. Jag noterade begynnande likfläckar. Sköterskorna manade på ...*skynda på massor av patienter i väntrummet.* Men jag kände mig tvungen att gå tillbaka till hennes rum. Lyfte lakanet. Jag hörde och såg en djup suck ..eller två!

-Vad är det som händer?

Nu måste jag ringa bakjouren: ”kan du komma, jag behöver din hjälp.!”

Nya rubriker: *Läkares slarv dödade ung kvinna.*

Bakjouren kom. Vi gick tillsammans in i rummet. Han såg på kvinnan, betraktade den långa EKG remsan, med de alldeles normala komplexen. Han kliade sig i skägget. - Ja, sa han, ”hon är ju död, det ser man ju. Finns väl ingen annan lösning än att ta bort elektroderna.”

Så gick han sin väg.

Undersköterskan tog bort dom. EKG-apparaten fördes ut. Kvinnan låg kvar där under det vita lakanet.

Arga sköterskor ropade: *Vad gör du där inne. Fattar du inte vi har massor att göra. Du måste komma.*

Och jag, jag som glömde ta tempen blev kallad till nästa patient.